

Copyright 2020 DPG Media B.V. All Rights Reserved

Section: Opinie en Debat; Blz. 25

Length: 809 words

Coronadrive

Waarom Dorien en Anja een corona-teststraat begonnen.

column in Kaatsheuvel

Toine Heijmans

Dorien van Doorn is internationaal supply chain crisis manager en kort nadat de ernst van de viruscrisis tot haar was doorgedrongen - ze woont dicht bij het dorp van patiënt nul - belde ze haar middelbareschoolvriendin Anja Garritsen. Die had na een carrière als wereldteamleider infectieziekten bij een grote farmaceut een diagnostisch laboratorium gevestigd in Oss, en Dorien vroeg haar of ze kon helpen met het testen op corona-antistoffen voor iedereen.

Anja aarzelde en ging pas overstag toen Dorien haar nog eens belde en zei: 'Anja, de mensen willen het weten.' Elf weken later staat Anja's zoon, Luc van Gaal, student geneeskunde in Maastricht, omhuld in een witte jas op de parkeerplaats van een bedrijventerreintje vingers te prikken die hem uit auto's worden toegestoken. In het camperbusje, gehuurd bij buscamper.nl, controleert een coassistent uit Nijmegen hoe het bloed uit een pipetje op een testcassette druppelt.

'Ik wil het weten', zegt de vrouw die haar hand uit de auto steekt. 'Ik ben verzorgende en er is veel angst.' Dorien en Anja noemen hun laagdrempelige teststraat weleens gekscherend de coronadrive. Het logistieke concept is lokaal: zo min mogelijk vervoersbewegingen en de twee camperbusjes parkeren midden in de coronahotspots.

De auto's die er per timeslot wachten in de rij, fungeren als virusveilige capsule. Een paar minuten duurt de operatie; uitslag binnen twee werkdagen, per e-mail. 'Krijgt u nog een pleister', zegt Luc, 'bent u weer klaar om te gaan.' De testlocaties zijn geheim, inschrijven gebeurt op internet - was dat niet zo, zegt Dorien, dan kwamen er elke dag 'honderden' naar de camperbusjes, wat een verkeersinfarct teweeg zou brengen.

Coronadrive

Ze stamt uit een bètagezin: haar ouders waren chemici, haar moeder werkte bij Organon. Anja testte Dorien meermaals positief op de ziekte van Lyme dus ze kent het belang. 'Ik ben altijd wel gedreven, maar ik had zó de overview dat dit nodig was.' Dorien richtte een ideële stichting op, IMtest ('ik zit al sinds mijn 16de in allerlei besturen'), vond in haar netwerk een penningmeester (Ruud Gommers, directeur scheepsreparatiebedrijf) en een secretaris (Emile de Wijs, bedrijfsjurist), nam zes weken

vrij en nu testen ze driehonderd mensen per dag. Doel is 'de maatschappij aan de achterkant weer aan de praat te krijgen' en 'het verkleinen van de maatschappelijke ontwrichting'.

Van alles wat ze de afgelopen tijd leerde, zegt Dorien thuis in haar keuken, is het belangrijkste dat kritiek haar niet deert als het om testen gaat, iets waar ze op andere momenten wel last van heeft. 'Het glijdt allemaal van me af.' Het RIVM noemt sneltesten 'notoir onbetrouwbaar', de inspectie verbiedt thuisgebruik, artsen vinden dat het schijnzekerheid geeft (huisarts en Volkskrant-columnist Joost Zaat schreef: 'Voorlopig is een euro opgooien even goed en veel goedkoper'), en de overheid is bang dat het de mensen aanzet tot losbandiger leven. 'De overheid bekijkt het probleem op groepsniveau, wij hebben oog voor het individu. Ik heb gewoon meer vertrouwen in de burger.'

Ondanks alles is er nu al een wachtlijst van 15 duizend. Van alle aanmeldingen maakt Dorien een heat map in Excel, zodat ze kan zien waar de nood het hoogst is: eerst Brabant, nu steeds verder weg. Testen kost 70 euro; gemoedsrust is wat waard. Bij een positieve uitslag volgt een tweede serologische test, 'ook proven technology maar complexer': daarvoor wordt een buisje bloed afgenomen. 'Die tweetrapstechniek geeft een hoge betrouwbaarheid.'

Anja runt het bedrijf, Dorien de logistiek. In zo'n crisis, zegt ze, 'schiets ik in de actie'. Ze gebruiken Franse antistoftesten die na een 'hickup in de supply' weer ruim beschikbaar zijn, en waarvan Anja de merknaam liever voor zich houdt. Voor commerciële exploitatie door haar bedrijf Innattoss is Dorien niet bang. 'Anja zei vroeger op school al: ik wil iets voor de maatschappij betekenen'. Ze hopen de testgegevens met universiteiten te delen, 'zodat er mensen op kunnen promoveren'.

De coassistenten vindt ze via het netwerk van Luc, 'hun studie ligt stil en dit is een zinnige bijbaan', ze worden gewoon betaald.

Drie straten verder drukt Luc een pipet in de vinger van een klant - pleisters, desinfectans, doekjes, handschoenen op een statafel naast de het camperbusje. 'Ik heb het zelf gehad, ben blij dat ik het weet.' Vooraf is de klanten een instructievideo gestuurd en die is goed bestudeerd: ID laten zien door het gesloten autoraampje, portier openen, arm eruit steken. Snel en efficiënt. 'Waarom', zegt Luc, 'zou je dit de overbelaste zorg laten doen?'

De mensen willen het weten: het is misschien geen medische zekerheid, maar het is wel psychologie, 'het zit tussen de oren', zegt Dorien, 'en dáárom is testen belangrijk.'

Dorien belde en zei: 'Anja, de mensen willen het weten'